

MELDURIN

inn á Kollafjørð og Skála-fjørðin og eisini onkran túrin av Toftum og út á Eystnes. At endurtaka túrin úr Havnini og inn á Haldórsvík hevur tó ligið honum í huga alla tíðina.

– Túrurin gekk sera væl, hóast eg gjørdi okkurt mistak. Eg var ein tíma ov seinur avstað, so sjóvarfallið gjørdist ein avbjóðing ein part av vegnum. Tað var sera drúgt at koma um Hoyvíks-hólm. Komin nakað áleiðis varnaðist eg eisini, at eg hevði gloymt at hugsa um rumpuna og taka eitt siti-undirlag við, eins og at eg hevði tikið tveir handskar til somu hond við mær, sigur Ólavur Hátún.

– Satt at siga er hetta ein alt ov langur túrur fyri ein mann í mínum aldri, men tað gekk væl og túrin suður aftur kláraði eg upp á átta tímar. Í 1954 brúkti eg sjei tímar, men tá nýtti eg segl ein part av túrinum, um-framt at onnur fólk róðu fyrsta teinin, greiðir hann frá.

Siti og njóti náttúruna
Hvat ger man so, har man situr í bátinum í átta sam-

fullar tímar og rør?

– Ein skal hugsa sum minst um róðurin, um hvussu langt er eftir. Betri er at sita og njóta og upp-liva náttúruna. Á hesum túrinum hugdi eg nógv at fuglalívinum og smálombunum, sum stuttleikaðu sær. Ein situr so ómetaliga væl í føroyska bátinum, so um ein hevur rætta áralagið, liggur væl fyri at eyggleiða umhvørvið, meðan ein rør, sigur hann.

Hóast hann er kendur sum kórleiðari og var stjóri á Musikkskúlanum frá 1985 til 1998, so svarar Ólavur Hátún noktandi, tá eg spyrji, um hann situr og syngur í bátinum.

– Nei, men eg hugsu nógv um áralagið, um samspælið millum andadráttin og áralagið. Tá hetta kemur í rætta legu er tað sum ein rútmisk, tónleikalig uppliving. Tá tann rútmán er í lagi, bilar tíðin ikki, og tú kanst sita og njóta lötuna, sigur hann.

Føroyski báturin verður avlagaður
Ólavur Hátún heldur tað vera spell, at føroyski róðurin nú alsamt meiri snýr seg

um kappróður.

– Tað skuldi verið ein ítriv at rógva, uttan at rógva kapp. Fólk skuldu fingið møguleikan at njóta bátin, náttúruna og rørsluna í bátinum í størri mun enn í dag. Nú snýr nærum alt seg um kappróður, sigur hann.

– Hetta ávirkar eisini føroyska bátasmíðið. Føroysku báturin broytist í skapi og verður av-lagaður til kappróðurin. Kjølurin gerst longri og hann gerst krappari við endarnar. Útsjónin á bátinum og handverkið broytist, tí alt snýr seg um at fáa bátin at ganga skjótari. Eg heldi, vit áttu at lagt meiri fyri at varð-veita føroyska bátin í upprunalíki, heldur enn at lata kappróðrabátin taka yvir, sigur Ólavur Hátún.

Hann gleðist eisini um, at áhugin fyri rógving tykist vera vaksandi.

– Fyrr søgdu vit, at føroyingar eru føddir við ár í hond, at vit vóru í bátinum frá barnsbeini. Soleiðis er tó ikki longur, men tibetur tykist áhugin vera vaksandi

aftur, sigur hann.

Sjálvur gongur hann við eini vón um at skapa nakað runt um bátaumhvørvið í Svínøynni.

– Eg havi spælt við tankan at skipa fyri onkrum róðuri av onkrum slag úr Svínøi, kanska runt um Fugloyinna. Harumframt vóni eg at kunna skipa fyri einum bátasavni í Svínøi, sum hevur tær fagrastu

føroysku bátarnar, sigur Ólavur Hátún.

Hóast at rógva úr Havnini til Haldórsvíkar er ein væl størri undirtøka enn mong okkara seta okkum før fyri, so vil Ólavur Hátún ikki kalla tað fyri eitt bragd.

– Eitt bragd er at gera sum Ove Joensen og rógva triggjar ferðir til Hetlands. Eitt bragd er at gera sum suðringar og rógva við

seksæringinum Naddoddi til Íslands.

– Eg fái ikki longur gingið fjøllini orsaka av knønum, men eg kann rógva. Um tað verður gjørt rætt, er tað eingin trupulleiki. Tað ber væl til at halda á, hóast ein er vorðin gamal. At seta seg og biða eftir deyðanum er nakað tvætl, sigur Ólavur Hátún.